

Arrest

nr. 290 063 van 9 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 4 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 7 december 2021.

1.3. Op 22 november 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 november 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Chivacoa (staat Yaracuy) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. Toen u achttien jaar oud was, sloot u zich aan bij de politieke partij Convergencia. Sindsdien nam u regelmatig deel aan de activiteiten van deze partij. In 2000 zette u uw handtekening onder een petitie van de Venezolaanse oppositie tegen het beleid van toenmalig president Hugo Chavez. De lijst van personen die deze petitie ondertekenden werd gelekt door een parlamentslid en staat sindsdien bekend als de Lista Tascón. In 2006, een jaar nadat u uw universitaire studies had afgerond in Merida, verhuisde u naar Caracas. U begon er te werken in een ziekenhuis, maar u kreeg er slechts tijdelijke contracten, geen loonsopslag en geen sociale voordelen. Dit alles was te wijten aan het feit dat uw naam op de Lista Tascón voorkwam.

U bleef zich intussen inzetten voor de Venezolaanse oppositie. Vanaf 2014 werd de repressie door het regime erger en werd u meer en meer actief. Zo sloot u zich aan bij een burgerbeweging die onder meer hele wijken afsloot opdat de mensen niet meer konden gaan werken. U nam ook vaak deel aan protestmarsen. In februari 2015 begon u te werken als docente aan de centrale universiteit van Caracas. U had samen met uw collega's veel contacten met een studentengroepering die zich verzette tegen het beleid van president Maduro. Een van uw collega's, Jo.(...) A.(...) O.(...), kreeg in 2016 problemen met het regime. U hielp hem, onder meer door een vriendin uit Chivacoa in te schakelen, om het land te ontvluchten. Begin november 2016 was u op weg van de universiteit naar de school van uw zoon toen u werd aangesproken door drie colectivos. Twee van hen maanden u aan tot kalmte. De derde persoon gebood u om uw spullen, waaronder uw gsm, aan hem te geven. Hij verwees hierbij naar uw tewerkstelling aan de unief en naar uw zoon. U vermoedt dat deze colectivos op zoek waren naar informatie over uw gevluchte collega en dat zij dachten dat u meer wist over hem. In de daaropvolgende vier maanden werd u nog een tiental keer geïntimideerd door dezelfde colectivos, die bijv. rondjes rond u kwamen draaien met hun moto. In februari 2017 schreef u uw zoon in in een andere privéschool. Hierna werd u een tijdlang niet meer benaderd door de colectivos. Ondanks uw angst voor de colectivos bleef u tot in mei of juni 2017 deelnemen aan protestmarsen. In juli 2017 tekende u voorts een petitie tegen president Maduro en zette u mensen aan om net als u een handtekening te zetten. Op 20 juli 2017, toen u aan de ingang van de wijk waarin u woonde uit de bus stapte, kwamen er twee mannen op een motorfiets u tegemoet gereden. De passagier greep u vast en trachtte u te ontvoeren. U kon ontkomen en vluchtte naar de ingang van uw wijk waar u een beveiligingsmedewerker aansprak. Uw belagers waren intussen gevlucht. U beseftte dat het gevaarlijk was voor u om in Venezuela te blijven en besloot onder te duiken en het land te verlaten. Gedurende twee weken vond u onderdak bij vrienden in Caracas. Hierna verbleef u nog twee maanden bij uw moeder in Chivacoa. Enkele dagen voor uw vertrek ging u naar een vriendin in San Cristóbal. U verliet Venezuela op een legale manier op 26 oktober 2017. U reisde samen met uw zoon L.(...) D.(...) naar Argentinië. Hier bleef u twee jaar. Op 3 december 2019 nam u het vliegtuig en reisde u naar België. Op 9 december 2019 verzocht u hier om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer vreest u ontvoerd of gedood te zullen worden door de colectivos.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw zoon; uw identiteitskaart; uw rijbewijs; een bewijs ter staving van uw handtekening onder een petitie tegen voormalig president Chávez; informatie over de Lista Tascón; enkele documenten betreffende uw tewerkstelling in een hospitaal; enkele documenten betreffende uw tewerkstelling aan de universiteit; enkele foto's van uw politieke activiteiten in Venezuela – u bent hierop zelf één keer te zien –; een attest van Convergencia, waarin uw engagement voor deze politieke partij onderschreven wordt; en een kopie van de eerste pagina van het Spaanse paspoort van J.(...) A.(...) A.(...) F.(...), uw collega aan de universiteit aan wie u hulp verleende om het land te ontvluchten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u sinds u meerderjarig bent lid bent van de politieke partij Convergencia. U nam deel aan partijactiviteiten en u maakte promotie voor deze partij. U verklaarde tevens dat alle mensen die tegen de regering strijden door politiek actief te zijn, gezien worden als verrader en vijand van het regime (CGVS, p. 13-14; p. 26).

Dat u zich engageerde voor deze partij en deelnam aan een aantal activiteiten wordt niet meteen betwist. Het belang en de intensiteit van deze activiteiten dient echter gerelativeerd te worden. U stelde weliswaar dat u sinds 2007 deelnam aan betogingen en demonstraties tegen het Venezolaanse regime (CGVS, p. 14). Het komt evenwel zeer bevreemdend over dat u in dit verband slechts één foto kon neerleggen waaruit uw daadwerkelijke aanwezigheid tijdens een demonstratie blijkt (CGVS, p. 16 en 17). U gaf aan dat u vroeger meer foto's in uw bezit had, maar dat uw gsm gestolen werd door de colectivos. U verklaarde in dit verband dat u in 2017 nog veel foto's op uw gsm had staan, maar dat de colectivos uw persoonlijke zaken, zoals uw gsm en uw laptop, meegenomen hadden (CGVS, p. 16; p. 18; p. 20). Echter, u vermeldde slechts twee rechtstreekse confrontaties met de colectivos: één in november 2016 en één in juli 2017. U stipte aan dat u in november 2016 uw gsm moest afgeven en dat er bij de ontvoeringspoging in juli 2017 niets meegenomen werd (CGVS, p. 18; p. 20; p. 23). De door u vermelde ontvreemding van uw laptop en uw gsm moet dus, gelet op het geheel van uw verklaringen, in november 2016 gesitueerd worden. U maakte deze gebeurtenis, zoals hieronder vastgesteld wordt, echter niet aannemelijk, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u niet meerdere bewijzen van uw deelname aan betogingen of demonstraties zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van uw beweringen. Hoe dan ook, zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen over (de intensiteit van) uw politiek engagement en uw deelname aan activiteiten en/of demonstraties, dan nog dient er opgemerkt te worden dat uw rol in dezen zeer beperkt was. U verklaarde immers dat u nooit een rol opgenomen heeft binnen de partij. U was gewoon lid en nam deel aan de activiteiten, maar een specifieke rol had u niet (CGVS, p. 14). Ook verklaarde u dat u geen persoon was die in het middelpunt van de belangstelling stond. U wilde zich niet op de voorgrond plaatsen (CGVS, p. 16). U gaf voorts zelf aan dat u geen belangrijk persoon bent (CGVS, p. 22). Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen over uw politiek engagement binnen de universiteit. Zo stelde u dat u in het kader van uw tewerkstelling aan de universiteit promotie maakte voor een petitie tegen het regime, maar u deed dit slechts in persoonlijke gesprekken buiten op straat en niet in de klas (CGVS, p. 16). Voorts is de vaststelling dat u de (volledige) namen van twee studenten, met wie u in dezelfde groep zou gezeten hebben, met wie u samengewerkt zou hebben en die na uw vertrek uit Venezuela gedood werden omwille van hun activiteiten tegen het regime (CGVS, p. 25 en 26), niet kon weergeven, een sterke indicatie dat uw betrokkenheid bij de (studenten)beweging binnen de universiteit die gekant was tegen het regime, gering was. Bovendien is het loutere feit dat u, ofschoon u reeds sinds 1998 aangesloten was bij Convergencia en sinds 2007 deelgenomen zou hebben aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime, in februari 2015 nog aangenomen werd als docent aan een universiteit die financieel afhankelijk is van de Venezolaanse overheid (CGVS, p. 10) en er actief kon blijven totdat u in september 2017 zelf ontslag nam, een zeer sterke indicatie dat uw activiteiten voor de Venezolaanse oppositie niet gekend of zichtbaar waren. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw politiek engagement tegen het huidige Venezolaanse regime beperkt van aard was.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren

wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. U behoort niet tot één van deze categorieën. U was weliswaar actief als docent aan de universiteit, maar zoals hierboven vastgesteld was uw politiek engagement zeer beperkt van aard. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U haalde aan dat u in november 2016 bij het buitengaan van de universiteit tegengehouden en beroofd werd. In de daaropvolgende maanden, tot in februari 2017, werd u meermaals geïntimideerd omwille van uw politieke activiteiten. Voorts verklaarde u dat er op 20 juli 2017 getracht werd om u te ontvoeren (CGVS, p. 18 en 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen in de periode tussen november 2016 en februari 2017 niet heeft aangetoond en dat uit niets blijkt dat de poging tot ontvoering om meer zou gaan dan loutere criminaliteit en dat er aldus niet aangenomen kan worden dat u persoonlijk geïntimideerd zou zijn geweest omwille van uw politieke activiteiten.

Met betrekking tot de gebeurtenissen tussen november 2016 en februari 2017 kan er vooreerst opgemerkt worden dat u over deze gebeurtenissen met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat hierbij een overzicht dient gegeven te worden van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 1 en 3.5). U sprak op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over uw problemen ten gevolge van het feit dat uw naam op de Lista Tascón staat en over de poging tot ontvoering in juli 2017. U slaagde er op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens ook in om algemene informatie over de situatie in Venezuela mee te geven. Zo had u het bijv. over de repressie van de colectivos naar aanleiding van de manifestaties: hiermee proberen ze alle tegenstanders van de staat onder druk te zetten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Er werd u na uw verklaringen gevraagd of u naast de door u vermelde problemen nog andere problemen met uw medeburgers of uw autoriteiten of problemen van algemene aard wenste te vermelden. U gaf aan dat dit niet het geval was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Ook toen u de gelegenheid kreeg om nog iets toe te voegen nam u deze kans niet aan om over uw problemen met de colectivos in november 2016 te spreken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Dat u toen niet over uw problemen tussen november 2016 en februari 2017 sprak – nochtans gaat het hier over het startpunt van uw problemen met de colectivos en aldus een kernelement uit uw vluchtrelaas – komt bijzonder bevreemdend over. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u er misschien niet specifiek of in detail over verteld had, maar dat u er wel over gesproken had. U voegde hieraan toe dat het voor u belangrijke gebeurtenissen zijn en dat het [verslag] samengevat zal zijn (CGVS, p. 25). Ofschoon u ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven had dat er een samenvatting was gemaakt van uw verklaringen (CGVS, p. 3), kan deze uitleg geenszins overtuigen. U gaf immers aan dat deze gebeurtenissen belangrijk zijn (CGVS, p. 25), dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken een uur gesproken heeft (CGVS, p. 3) en dat het opgemaakte verslag aan u in het Spaans werd voorgelezen. Bovendien hadden deze gebeurtenissen een stevige impact op uw leven. Zo verklaarde u dat u na deze gebeurtenissen in een ander echelon terechtgekomen was, dat u angst had,

dat u niet meer alleen wilde zijn, dat u uw zoon niet meer alleen wilde laten, dat u hem de bus niet meer liet nemen, enz. (CGVS, p. 18). In het licht van deze verklaringen is het allerm minst aannemelijk dat er van uw bewering in november 2016 beroofd te zijn geweest door de colectivos en nadien voortdurend door hen geïntimideerd geweest te zijn geen enkel spoor terug te vinden is in het DVZ-verslag. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen op fundamentele wijze.

Dit blijkt voorts uit de vaststelling dat u nooit gepoogd heeft om informatie over uw belagers te verzamelen, naar eigen zeggen omdat u niet wist hoe u dat zou moeten doen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u niet duidelijk wist waarom u door de colectivos werd belaagd: u kwam in dit verband niet verder dan het uiten van hypothesen (CGVS, p. 18-21). Een dergelijk ontbreken van enige poging om informatie over uw belagers te verzamelen en om te achterhalen wat hun motieven om u te belagen zijn is niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen in de periode tussen november 2016 en februari 2017. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat deze zich zo spontaan en volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met zijn/haar terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen hier allerm minst het geval is.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u de door u geopperde mogelijke oorzaak van uw problemen tussen november 2016 en februari 2017 niet aannemelijk maakte. Zo gaf u aan dat u veronderstelde dat u gevisieerd werd omdat u samen met uw collega's deelgenomen had aan enkele marchas. Een van uw collega's kreeg hierop problemen en u hielp hem het land te ontvluchten. U dacht dat men van u informatie over deze persoon wilde verkrijgen. Gevraagd om welke collega het zou gaan, gaf u aan dat het Jo.(...) A.(...) O.(...), een anesthesist, betrof. U bracht hem in contact met uw vriendin, die een toeristenbedrijfje uitbaatte (CGVS, p. 18 en 24). Gevraagd om uw verklaringen aan te tonen gaf u echter aan dat u geen documenten bij u had, maar u verklaarde dat u misschien wel bewijs van uw tussenkomst zou kunnen aanleveren. Echter, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal in dit verband niets mogen ontvangen. Nochtans verklaarde u dat uw vriendin geen contact had met uw collega en dat alle briefwisseling via u gebeurde (CGVS, p. 24). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat u geen documentatie in dit verband zou kunnen voorleggen. U legde enkel een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw collega neer. Hieruit kan echter geenszins afgeleid worden dat u hem hielp Venezuela te ontvluchten omdat hij in de cel vreesde te belanden zonder enige vorm van proces (CGVS, p. 18).

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in november 2016 aangevallen en beroofd werd en in de daaropvolgende maanden, tot februari 2017, belaagd en geïntimideerd werd omwille van uw politieke activiteiten.

Betreffende deze intimidatiepogingen kan er hoe dan ook nog opgemerkt worden dat, zelfs al zouden ze op waarheid berusten, hetgeen u voor alle duidelijkheid niet heeft aangetoond, uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat deze problemen met enkele lokale colectivos opgelost konden worden door uw zoon van school te laten veranderen, dat u sinds februari 2017 niet meer belaagd werd door die colectivos, dat u gewoon bleef doorwerken, onder meer op de universiteit, die door de colectivos die u belaagden gekend was en dat u pas besloot om Venezuela te verlaten na het probleem van juli 2017 waardoor uit niets blijkt dat de intimidatiepogingen van november 2016 tot februari 2017 voor u redenen waren om uit Venezuela te vertrekken. Uit de door u aangehaalde intimidatiepogingen, die u zelfs niet eens op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld, kan bijgevolg geen enkele nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat de door u geschetste belaging op 20 juli 2017 vlakbij uw woning, die u interpreteerde als een ontvoeringspoging, meer zou zijn dan een vorm van gemeenrechtelijke criminaliteit en dat aldus uit niets blijkt dat u doelbewust zou gevisieerd zijn geweest omwille van uw politieke activiteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkel idee heeft waarom u op deze dag aangevallen werd. U vermoedde slechts dat het was omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 22). Dit is evenwel een volstrekt blote bewering: uw belagers zeiden die dag niets tegen u en u had geen enkel idee wie u aanviel (CGVS, p. 23). U kende de mannen op de motor niet en u wist niet of het één van de mannen was die u voordien al gezien had (CGVS, p. 22). Gevraagd naar een eventueel verband met de problemen die u in november 2016 gekend zou hebben, gaf u aan niet te weten of deze gebeurtenissen aan elkaar gerelateerd zijn (CGVS, p. 23). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit uw houding in de dagen na het incident, dat u overigens niet met documenten kon aantonen (CGVS, p. 23), niet strookt met het hebben van een vrees voor vervolging omwille van uw politieke activiteiten. U verklaarde immers dat u enkele dagen na deze gebeurtenis nog terug naar huis ging, en dit louter om kleren op te halen (CGVS, p. 23). Indien men u werkelijk persoonlijk viseerde en trachtte te ontvoeren omwille van uw activisme is het allerm minst aannemelijk dat u het risico zou nemen om terug te keren naar de wijk waarvan uw belagers weten dat u er woonachtig bent, zeker gelet op uw verklaringen over de problemen die uw collega's en uw studenten gekend zouden hebben omwille van hun politieke overtuigingen. Tot slot dient ook nog vastgesteld te worden dat u na deze ontvoeringspoging, ofschoon u nog meer dan drie maanden in Venezuela verbleef en er 's nachts werkte in een ziekenhuis, geen problemen meer kende (CGVS, p. 23 en 24). Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat

het incident van 20 juli 2017 daadwerkelijk verband houdt met uw politieke activiteiten in uw land van herkomst.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België in Venezuela omwille van uw beperkte politieke activiteiten vervolgd bent geweest. Overigens kan er in dit verband nog worden op gewezen dat u op 5 juni 2017 uw huidige Venezolaanse paspoort verkreeg, dat u ter ondersteuning van uw identiteit neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U verklaarde bovendien dat u op 24 oktober 2017 met behulp van dit paspoort uw land klaarblijkelijk probleemloos – u verklaarde na 20 juli 2017 geen problemen meer gekend te hebben (CGVS, p. 24) – op een legale manier kon verlaten (CGVS, p. 12). Uit niets blijkt dan ook dat u in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan of dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen zou ondervinden omwille van uw beperkte politieke activiteiten.

Voor wat betreft de ontvoeringspoging op 20 juli 2017 – zoals hierboven echter aangetoond maakte u niet aannemelijk dat dit incident verband zou houden met uw politieke activiteiten en blijkt uit niets dat het om meer dan een louter crimineel feit gaat waarbij u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was – kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Voorts wordt overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De identiteit en nationaliteit van u en uw zoon, zoals aangetoond door jullie paspoorten, uw identiteitskaart en uw rijbewijs, worden niet betwist. Dat u in Venezuela werkte in een hospitaal en aan de centrale universiteit van Venezuela staat evenmin ter discussie. Betreffende de documenten ter ondersteuning van uw bewering dat uw naam op de Lista Tascón staat, kan er opgemerkt worden dat u, ofschoon niet meteen betwist wordt dat uw naam vermeld wordt op deze lijst, erkende dat er geen concrete redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u door het loutere feit dat uw naam op deze lijst terug te vinden is bij een terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen (CGVS, p. 26). U maakte weliswaar gewag van moeilijkheden ten gevolge van uw vermelding op deze lijst (CGVS, p. 17), doch de vaststelling feit dat u werk kon vinden in een ziekenhuis, dat u later tewerkgesteld werd in een universiteit die gefinancierd wordt door de Venezolaanse overheid en dat u tot oktober 2017 in Venezuela verbleef maakt dat deze situatie geenszins afdoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster benadrukt dat zij activist was voor de partij Convergencia en wijst erop dat uit diverse documenten blijkt dat het regime in Venezuela politieke tegenstanders vervolgt, er willekeurige arrestaties gebeuren en dissidenten gestigmatiseerd worden. Hieraan voegt zij toe dat er een stijging van geweld en arrestaties is waar te nemen in Venezuela tegenover leden van politieke partijen. Zij hekelt dat het CGVS hiermee geen rekening houdt bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster vervolgt dat haar gsm inderdaad gestolen werd door *colectivos* en dat het algemeen geweten is dat er zeer veel criminaliteit bestaat in Venezuela.

Verder herneemt zij opnieuw haar vluchtrelaas en onderstreept zij dat zij duidelijk in de kijker liep. Aldus meent verzoekster dat het CGVS niet zonder meer kan oordelen dat de problemen die zij in 2016 en 2017 heeft gekend niet te maken zouden hebben met haar politieke activiteiten.

Voorts verwijst verzoekster naar diverse artikels en rapporten om te stellen dat vrouwen vaak (vaker dan mannen) specifiek het slachtoffer worden van (politieke) misdrijven. In dit verband betoogt zij nog dat zij bij een terugkeer naar Venezuela zal vrezen te worden vervolgd omwille van het behoren tot een sociale groep en in ondergeschikte orde dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, minstens omdat zij een vrouw is.

Daarnaast merkt verzoekster op dat ook “*low-level*”-demonstranten en activisten van de oppositie te maken krijgen met geweld vanwege de Venezolaanse overheid.

Verzoekster verwijst doorheen haar verzoekschrift naar verschillende artikels en rapporten.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken aan het verzoekschrift.

Op 14 april 2023 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden met volgend document:

- de COI Focus *“Venezuela. Profielen en situatie van opposanten”* van 8 december 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoeksters engagement voor de politieke partij Convergencia en deelname aan een aantal activiteiten niet meteen worden betwist, dient te worden opgemerkt dat (a) het belang en de intensiteit van deze activiteiten moeten worden gerelativeerd en uit haar verklaringen sterke indicaties naar voren komen dat haar activiteiten voor de Venezolaanse oppositie niet gekend en/of zichtbaar waren, (b) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk en verzoekster blijft hiertoe in gebreke, (c) verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij in november 2016 werd aangevallen en beroofd en in de daaropvolgende maanden tot februari 2017 werd belaagd en geïntimideerd omwille van haar politieke activiteiten aangezien zij over deze gebeurtenissen met geen woord heeft gerept op de Dienst Vreemdelingenzaken, zij nooit gepoogd heeft informatie te verzamelen over haar belagers en zij ook niet wist waarom zij door de *colectivos* zou zijn belaagd en zij de geopperde mogelijke oorzaak van deze problemen, met name haar deelname aan enkele *marchas* met enkele collega's, niet aannemelijk maakt; zelfs zo de intimidatiepogingen op waarheid zouden berusten, dient te worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen kan worden opgemaakt dat deze problemen met enkele lokale *colectivos* opgelost konden worden door haar zoon van school te laten veranderen en uit niets blijkt dat de intimidatiepogingen de reden voor haar vertrek waren, aangezien zij pas in juli 2017 besloot Venezuela te verlaten, (d) uit niets blijkt dat de door verzoekster geschetste belaging op 20 juli 2017 meer zou zijn dan een vorm van gemeenrechtelijke criminaliteit, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij geen idee heeft waarom zij die dag werd aangevallen, zij niet weet of de gebeurtenissen in november 2016 hiermee te maken hadden en ook haar houding in de dagen na het incident niet strookt met een vrees voor vervolging, waarbij zij bovendien nog meer dan drie maanden in Venezuela verbleef en er 's nachts werkte in een ziekenhuis zonder verdere problemen te kennen, (e) de vaststelling dat verzoekster op 5 juni 2017 haar huidige Venezolaanse paspoort verkreeg waarmee zij klaarblijkelijk probleemloos en op legale wijze haar land van herkomst kon verlaten, vormt een verdere indicatie dat verzoekster niet in de negatieve aandacht staat van de Venezolaanse autoriteiten of dat zij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zou ondervinden omwille van haar beperkte politieke activiteiten;

(ii) aangaande de ontvoeringspoging in juli 2017 maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit incident verband zou houden met haar politieke activiteiten en blijkt uit niets dat het om meer dan een louter crimineel feit zou gaan waarbij zij op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was; het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen;

(iii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat zij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(v) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster geeft aan bij een terugkeer naar Venezuela te vrezen te worden ontvoerd of gedood door de *colectivos* omwille van haar politieke engagement voor de politieke partij Convergencia.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige of voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.2.1. Wat betreft verzoeksters voorgehouden vrees omwille van haar politieke engagement voor de politieke partij Convergencia, merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit de objectieve landeninformatie door beide partijen aangebracht, blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie, waarbij de onderhandelingen eind november 2022 opnieuw opstartten (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022; COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022).

Uit het EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 50 e.v.; zie ook: COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdentificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers

en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', alsook p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïmproviseerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politiek geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdentificeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*' alsook p. 59-60).

Uit de landeninformatie (COI Focus "*Venezuela. Profielen en situatie van opposanten*" van 8 december 2022) volgt evenwel dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties van 2017 tot 2019 telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

In casu toont verzoekster evenwel niet aan dat zij omwille van haar politieke engagement een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat verzoeksters politieke activisme tegen het huidige Venezolaanse regime beperkt van aard was, waar te dezen in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

"Dat u zich engageerde voor deze partij en deelnam aan een aantal activiteiten wordt niet meteen betwist. Het belang en de intensiteit van deze activiteiten dient echter gerelativeerd te worden. U stelde weliswaar dat u sinds 2007 deelnam aan betogingen en demonstraties tegen het Venezolaanse regime (CGVS, p.

14). Het komt evenwel zeer bevreemdend over dat u in dit verband slechts één foto kon neerleggen waaruit uw daadwerkelijke aanwezigheid tijdens een demonstratie blijkt (CGVS, p. 16 en 17). U gaf aan dat u vroeger meer foto's in uw bezit had, maar dat uw gsm gestolen werd door de colectivos. U verklaarde in dit verband dat u in 2017 nog veel foto's op uw gsm had staan, maar dat de colectivos uw persoonlijke zaken, zoals uw gsm en uw laptop, meegenomen hadden (CGVS, p. 16; p. 18; p. 20). Echter, u vermeldde slechts twee rechtstreekse confrontaties met de colectivos: één in november 2016 en één in juli 2017. U stipte aan dat u in november 2016 uw gsm moest afgeven en dat er bij de ontvoeringspoging in juli 2017 niets meegenomen werd (CGVS, p. 18; p. 20; p. 23). De door u vermelde ontvreemding van uw laptop en uw gsm moet dus, gelet op het geheel van uw verklaringen, in november 2016 gesitueerd worden. U maakte deze gebeurtenis, zoals hieronder vastgesteld wordt, echter niet aannemelijk, waardoor het evenmin aannemelijk is dat u niet meerdere bewijzen van uw deelname aan betogingen of demonstraties zou kunnen voorleggen ter ondersteuning van uw beweringen. Hoe dan ook, zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen over (de intensiteit van) uw politiek engagement en uw deelname aan activiteiten en/of demonstraties, dan nog dient er opgemerkt te worden dat uw rol in dezen zeer beperkt was. U verklaarde immers dat u nooit een rol opgenomen heeft binnen de partij. U was gewoon lid en nam deel aan de activiteiten, maar een specifieke rol had u niet (CGVS, p. 14). Ook verklaarde u dat u geen persoon was die in het middelpunt van de belangstelling stond. U wilde zich niet op de voorgrond plaatsen (CGVS, p. 16). U gaf voorts zelf aan dat u geen belangrijk persoon bent (CGVS, p. 22). Dit blijkt overigens ook uit uw verklaringen over uw politiek engagement binnen de universiteit. Zo stelde u dat u in het kader van uw tewerkstelling aan de universiteit promotie maakte voor een petitie tegen het regime, maar u deed dit slechts in persoonlijke gesprekken buiten op straat en niet in de klas (CGVS, p. 16). Voorts is de vaststelling dat u de (volledige) namen van twee studenten, met wie u in dezelfde groep zou gezeten hebben, met wie u samengewerkt zou hebben en die na uw vertrek uit Venezuela gedood werden omwille van hun activiteiten tegen het regime (CGVS, p. 25 en 26), niet kon weergeven, een sterke indicatie dat uw betrokkenheid bij de (studenten)beweging binnen de universiteit die gekant was tegen het regime, gering was. Bovendien is het loutere feit dat u, ofschoon u reeds sinds 1998 aangesloten was bij Convergencia en sinds 2007 deelgenomen zou hebben aan demonstraties tegen het Venezolaanse regime, in februari 2015 nog aangenomen werd als docent aan een universiteit die financieel afhankelijk is van de Venezolaanse overheid (CGVS, p. 10) en er actief kon blijven totdat u in september 2017 zelf ontslag nam, een zeer sterke indicatie dat uw activiteiten voor de Venezolaanse oppositie niet gekend of zichtbaar waren. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw politiek engagement tegen het huidige Venezolaanse regime beperkt van aard was."

Door in het verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen aangaande haar politieke engagement, slaagt verzoekster er geenszins in voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen:

"U haalde aan dat u in november 2016 bij het buitengaan van de universiteit tegengehouden en beroofd werd. In de daaropvolgende maanden, tot in februari 2017, werd u meermaals geïntimideerd omwille van uw politieke activiteiten. Voorts verklaarde u dat er op 20 juli 2017 getracht werd om u te ontvoeren (CGVS, p. 18 en 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen in de periode tussen november 2016 en februari 2017 niet heeft aangetoond en dat uit niets blijkt dat de poging tot ontvoering om meer zou gaan dan loutere criminaliteit en dat er aldus niet aangenomen kan worden dat u persoonlijk geviséerd zou zijn geweest omwille van uw politieke activiteiten.

Met betrekking tot de gebeurtenissen tussen november 2016 en februari 2017 kan er vooreerst opgemerkt worden dat u over deze gebeurtenissen met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans werd u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat hierbij een overzicht dient gegeven te worden van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 1 en 3.5). U sprak op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over uw problemen ten gevolge van het feit dat uw naam op de Lista Tascón staat en over de poging tot ontvoering in juli 2017. U slaagde er op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens ook in om algemene informatie over de situatie in Venezuela mee te geven. Zo had u het bijv. over de repressie van de colectivos naar aanleiding van de manifestaties: hiermee proberen ze alle tegenstanders van de staat onder druk te zetten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Er werd u na uw verklaringen gevraagd of u naast de door u vermelde problemen nog andere problemen met uw medeburgers of uw autoriteiten of problemen van algemene aard wenste te vermelden. U gaf aan dat dit niet het geval was (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Ook toen u de gelegenheid kreeg om nog iets toe te voegen nam u deze kans niet aan om over uw problemen met de colectivos in november 2016 te spreken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Dat u toen niet over uw problemen tussen november 2016 en februari 2017 sprak – nochtans gaat het hier over het startpunt van uw problemen met de

colectivos en aldus een kernelement uit uw vluchtrelaas – komt bijzonder bevreemdend over. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat u er misschien niet specifiek of in detail over verteld had, maar dat u er wel over gesproken had. U voegde hieraan toe dat het voor u belangrijke gebeurtenissen zijn en dat het [verslag] samengevat zal zijn (CGVS, p. 25). Ofschoon u ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven had dat er een samenvatting was gemaakt van uw verklaringen (CGVS, p. 3), kan deze uitleg geenszins overtuigen. U gaf immers aan dat deze gebeurtenissen belangrijk zijn (CGVS, p. 25), dat u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken een uur gesproken heeft (CGVS, p. 3) en dat het opgemaakte verslag aan u in het Spaans werd voorgelezen. Bovendien hadden deze gebeurtenissen een stevige impact op uw leven. Zo verklaarde u dat u na deze gebeurtenissen in een ander echelon terechtgekomen was, dat u angst had, dat u niet meer alleen wilde zijn, dat u uw zoon niet meer alleen wilde laten, dat u hem de bus niet meer liet nemen, enz. (CGVS, p. 18). In het licht van deze verklaringen is het allerm minst aannemelijk dat er van uw bewering in november 2016 beroofd te zijn geweest door de colectivos en nadien voortdurend door hen geïntimideerd geweest te zijn geen enkel spoor terug te vinden is in het DVZ-verslag. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen op fundamentele wijze.

Dit blijkt voorts uit de vaststelling dat u nooit gepoogd heeft om informatie over uw belagers te verzamelen, naar eigen zeggen omdat u niet wist hoe u dat zou moeten doen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u niet duidelijk wist waarom u door de colectivos werd belaagd: u kwam in dit verband niet verder dan het uiten van hypothesen (CGVS, p. 18-21). Een dergelijk ontbreken van enige poging om informatie over uw belagers te verzamelen en om te achterhalen wat hun motieven om u te belagen zijn is niet ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen in de periode tussen november 2016 en februari 2017. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat deze zich zo spontaan en volledig mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met zijn/haar terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen hier allerm minst het geval is.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u de door u geopperde mogelijke oorzaak van uw problemen tussen november 2016 en februari 2017 niet aannemelijk maakte. Zo gaf u aan dat u veronderstelde dat u geïntimideerd werd omdat u samen met uw collega's deelgenomen had aan enkele marchas. Een van uw collega's kreeg hierop problemen en u hielp hem het land te ontvluchten. U dacht dat men van u informatie over deze persoon wilde verkrijgen. Gevraagd om welke collega het zou gaan, gaf u aan dat het Jo.(...) A.(...) O.(...), een anesthesist, betrof. U bracht hem in contact met uw vriendin, die een toeristenbedrijfje uitbaatte (CGVS, p. 18 en 24). Gevraagd om uw verklaringen aan te tonen gaf u echter aan dat u geen documenten bij u had, maar u verklaarde dat u misschien wel bewijs van uw tussenkomst zou kunnen aanleveren. Echter, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal in dit verband niets mogen ontvangen. Nochtans verklaarde u dat uw vriendin geen contact had met uw collega en dat alle briefwisseling via u gebeurde (CGVS, p. 24). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat u geen documentatie in dit verband zou kunnen voorleggen. U legde enkel een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw collega neer. Hieruit kan echter geenszins afgeleid worden dat u hem hielp Venezuela te ontvluchten omdat hij in de cel vreesde te belanden zonder enige vorm van proces (CGVS, p. 18).

Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in november 2016 aangevallen en beroofd werd en in de daaropvolgende maanden, tot februari 2017, belaagd en geïntimideerd werd omwille van uw politieke activiteiten.

Betreffende deze intimidatiepogingen kan er hoe dan ook nog opgemerkt worden dat, zelfs al zouden ze op waarheid berusten, hetgeen u voor alle duidelijkheid niet heeft aangetoond, uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat deze problemen met enkele lokale colectivos opgelost konden worden door uw zoon van school te laten veranderen, dat u sinds februari 2017 niet meer belaagd werd door die colectivos, dat u gewoon bleef doorwerken, onder meer op de universiteit, die door de colectivos die u belaagden gekend was en dat u pas besloot om Venezuela te verlaten na het probleem van juli 2017 waardoor uit niets blijkt dat de intimidatiepogingen van november 2016 tot februari 2017 voor u redenen waren om uit Venezuela te vertrekken. Uit de door u aangehaalde intimidatiepogingen, die u zelfs niet eens op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld, kan bijgevolg geen enkele nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat de door u geschetste belaging op 20 juli 2017 vlakbij uw woning, die u interpreteerde als een ontvoeringspoging, meer zou zijn dan een vorm van gemeenrechtelijke criminaliteit en dat aldus uit niets blijkt dat u doelbewust zou geïntimideerd zijn geweest omwille van uw politieke activiteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen enkel idee heeft waarom u op deze dag aangevallen werd. U vermoedde slechts dat het was omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 22). Dit is evenwel een volstrekt blote bewering: uw belagers zeiden die dag niets tegen u en u had geen enkel idee wie u aanviel (CGVS, p. 23). U kende de mannen op de motor niet en u wist niet of het één van de mannen was die u voordien al gezien had (CGVS, p. 22). Gevraagd naar een eventueel verband met de problemen die u in november 2016 gekend zou hebben, gaf u aan niet te weten of deze gebeurtenissen aan elkaar gerelateerd zijn (CGVS, p. 23). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit uw

houding in de dagen na het incident, dat u overigens niet met documenten kon aantonen (CGVS, p. 23), niet strookt met het hebben van een vrees voor vervolging omwille van uw politieke activiteiten. U verklaarde immers dat u enkele dagen na deze gebeurtenis nog terug naar huis ging, en dit louter om kleren op te halen (CGVS, p. 23). Indien men u werkelijk persoonlijk viseerde en trachtte te ontvoeren omwille van uw activisme is het allerm minst aannemelijk dat u het risico zou nemen om terug te keren naar de wijk waarvan uw belagers weten dat u er woonachtig bent, zeker gelet op uw verklaringen over de problemen die uw collega's en uw studenten gekend zouden hebben omwille van hun politieke overtuigingen. Tot slot dient ook nog vastgesteld te worden dat u na deze ontvoeringspoging, ofschoon u nog meer dan drie maanden in Venezuela verbleef en er 's nachts werkte in een ziekenhuis, geen problemen meer kende (CGVS, p. 23 en 24). Uit het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk maakte dat het incident van 20 juli 2017 daadwerkelijk verband houdt met uw politieke activiteiten in uw land van herkomst."

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift te dezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op haar persoon, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België werd vervolgd door (vertegenwoordigers of aanhangers van) het Venezolaanse regime. Daar zij niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van het Venezolaanse regime kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoekster op 5 juni 2017 haar huidig Venezolaans paspoort verkreeg (administratief dossier, map 'Documenten') en zij bovendien klaarblijkelijk zonder problemen Venezuela op legale wijze verliet op 24 oktober 2017 met behulp van dit paspoort.

In casu, de individuele omstandigheden van verzoekster samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

2.3.4.2.2. Voorts wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld:

"Voor wat betreft de ontvoeringspoging op 20 juli 2017 – zoals hierboven echter aangetoond maakte u niet aannemelijk dat dit incident verband zou houden met uw politieke activiteiten en blijkt uit niets dat het om meer dan een louter crimineel feit gaat waarbij u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was – kan nog toegevoegd worden dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen."

De Raad treedt deze motivering bij, die door verzoekster op generlei concrete wijze wordt weerlegd in het verzoekschrift.

2.3.4.2.3. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op de situatie van vrouwen en het verhoogd risico op vervolging waarmee zij – als sociale groep – te maken zouden krijgen, dient erop gewezen dat de rapporten en artikels waarnaar verzoekster verwijst handelen over de patriarchale rollen en stereotypes die nog in Venezuela heersen, (politieke) repressie van vrouwen en politieke repressie in het algemeen in Venezuela. Deze informatie is echter van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

2.3.4.3. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekster de door haar aangehaalde gebeurtenissen en problemen die haar ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maakt, dan wel dat zij niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet,

laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.5.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus van 30 mei 2022 getiteld *“Venezuela: Situatieschets”* en EASO *“Venezuela Country Focus”* van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *colectivos chavistas*, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia (*'trochas'*) en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 30 mei 2022, p. 32-41; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit de staat Yaracuy, doch van 2006 tot ongeveer twee maanden voor haar vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Caracas (administratief dossier, CGVS, p. 3-5).

Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in de deelstaat Yaracuy of in het hoofdstedelijk district Caracas thans een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie ligt in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. Verzoekster toont dan ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Yaracuy en Caracas.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET